

5 видів місіонера

Місіонер!

Які асоціації виникають у вас, почувши це слово або зустрівши живого місіонера в церкві?

Місія! Це завжди щось загадкове, далеке, романтичне і сміливе. Особливо якщо місія в далеких країнах як Гондурас або Зімбабве, Уганда або Папуа-Нова Гвінея. І думаєш, що християни-місіонери люди незвичайні, якісь загадкові, романтичні і звичайно ж сміливі. Що змушує цих людей залишити рідний дім, роботу, служіння в своїй рідній церкві, звичний уклад життя і, зібравши в кілька валіз свій нехитрий скарб, відправитися в далеку країну? Що вони переживають, про що думають, чим живуть, за що вони живуть?

За час моєї недовгої місіонерської роботи в ісламських країнах, я зустрічався з багатьма місіонерами, з різних країн, але більшість моїх зустрічей, звичайно ж, було з нашими українськими місіонерами, напевно, тому, що я сам з України і до нас на місію приїжджали в основному місіонери з України. Так от, спостерігаючи за місіонерами на короткостроковій місії або тими, хто присвятив себе на більш тривалий період часу, я випадково помітив і виділив один аспект, на який я хочу звернути вашу увагу: спонукальні мотиви, за якими люди їдуть на місію. Іншими словами, що розрізняє місіонерів або які типи місіонерів існують або чому християни їдуть на місію не тільки в далекі країни, але і навіть в межах однієї країни.

На жаль, класифікація не втішна, а може часом і де-то різка, і протверезне, але це мої спостереження, і я не претендую на безпомилковість і дай Бог, щоб я помилявся, та ця класифікація просто виникла в моїй, напеченою жарким пустельним сонцем, голові.

Отже, в моєму розумінні, є п'ять видів місіонерів. Навряд чи ці п'ять видів зустрічаються в чистому вигляді, швидше це

якесь процентне співвідношення в сукупності присутній у кожному місіонері в більшій чи меншій мірі.

Перші – це християни-туристи, які їдуть на місію, короткострокову чи довгострокову для того, щоб подивитися іншу країну, інших людей, просто цікаво. Ти приземляєшся в іншій країні з іншим, відмінним від свого менталітету, звичаями та поглядами на життя. Ти окрилений сміливими задумами, променистими очікуваннями і мислимими і немислимими проектами. На перших порах почуття переповнюють емоційний підйом. Вау-у-у, я в іншій країні, я місіонер, все нове, незвідане, незвичне і загадкове. Проходить трохи часу, і перші почуття заспокоюються як хвилі при відсутності вітру. І починаються звичайні будні місіонерського життя. В певний момент все те нове вже не нове, незвідане вже ясне і зрозуміле, незвичне і загадкове вже не манить і стає звичним. Людина звикається з навколишньою реальністю. Не відбувається масових звернень. Навіть навпаки, багато хто взагалі не хоче тебе слухати. І тоді людина розуміє, що все вже набридло, треба повертатися додому. Робити тут більше нічого, тому що в гостях добре, а вдома все одно краще.

Друга впливає з першої, але трохи відрізняється – це місіонери, які думають, що місія – це «круто», це ореол слави, це пошана і повага. Люди прилітають і думають: «от зараз про мене дізнається весь світ, мене почнуть запрошувати на конференції місіонерські, розповідати, як важко бути місіонером, запрошувати на теле-радіо передачі, мої листи будуть публікуватися в усіх християнських журналах». Це супер. А все, що потрібно – це просто поїхати на місію і ти був ніким, а став знаменитістю. Можна побути деякий час на місії, потім приїхати в свою церкву або поїхати по церквам з презентацією служіння і просто купатися в променях слави. Ти

зірка, ти – «цвях» цього недільного служіння, на тебе вся

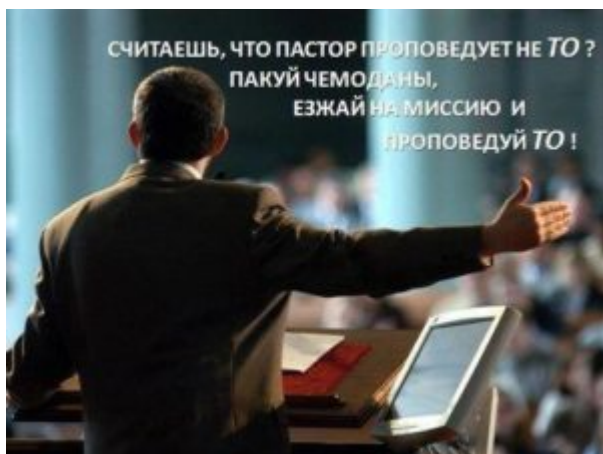
увага і пошана. У твоєї церкви до тебе повинні прислухатися, твоя думка має бути якщо не вирішальною, то вагомою, адже «я був місіонером»!!! АЛЕ... Проходить трохи часу, і сіре буденне рутинне життя затягує тебе. Ти не їздиш по всій країні, як Павло і не відкриваєш

церква за церквою кожен рік-два, рукопокладає після себе пасторів та служителів. Ти не проповідуєш в ареопазі, і тебе не запрошують на зустріч з президентом цієї країни. Хоча і буває, що це відбувається в житті окремо взятих місіонерів, але в більшості своїй, місіонер довго і наполегливо, зустрічаючи багато труднощів, долаючи їх, здійснює таке ж служіння, як і у себе на Батьківщині. І ти теж починаєш розуміти, що ти робиш таку саму роботу, яку роблять проповідники, євангелісти і пастора у себе в країні. Тебе відрізняє тільки те, що ти робиш цю роботу в цій країні, з іншою мовою, в іншій культурі. Саме в цей момент починається туга за Батьківщиною, думаєш, що невже я не міг займатися цим служінням у себе вдома. Починаєш помічати, що тут все не так як у нас. Багато чого починає просто дратувати. Є моменти, з якими неможливо миритися. Є аспекти менталітету, які ти не просто не розумієш, але навіть не сприймаєш. Це не вкладається в твоїй голові. Як так можна жити??? Як можна робити це чи це??? Це не правильно, так не повинно бути!!! Спочатку ти намагаєшся підлаштуватися під їх уклад життя. Потім ти розумієш, що це важко. Потрібно багато чого змінити в собі самому, багато зрозуміти, багато прийняти, те, що чуже тобі, незрозуміло, неможливо і неприйнятно. І питання не в духовних цінностях, а в повсякденних реаліях життя. І настає момент, коли ти розумієш, що говориш сам собі: «та ну це все, я втомився, я більше не можу». Збираєш речі і летиш додому. Розчарувавшись, ти не хочеш вже ніякої слави, ніякого місіонерства, розуміючи, що таки так, місіонером бути дуже

важко, важко морально, важко душевно, а іноді й духовно. Приїхавши додому, ти намагаєшся не згадувати цей період життя, ні з ким не говорити на цю тему, десь у глибині душі вважаючи місіонерів дійсно сильними людьми, але розуміючи: «що це не для мене, не моє покликання, не моє служіння».

Третя група – це розчаровані християни, у яких не виходить щось вдома, на Батьківщині.

Вони розчаровані у своїй церкві, у служителів, в роботі і

багато в чому іншому. Вони думають, що змінивши місце або, тим більше, поїхавши на місію, у них все стане на свої місця. Їх помітять у служінні, вони зможуть знайти супутника життя або довести своєму пастору, що він теж щось значить і вміє. Не секрет, що люди завжди чимось

або кимось незадоволені. Особливо коли підвищена самооцінка, здається, що мене не помічають або навіть засовують, заздрають моїм здібностям або бояться зростанню мого авторитету. Але ось я поїду на місію і нарешті розвернуся в повну силу. І ти поїхав. Повністю занурившись у роботу місіонера, відчувши побут і життя місцевих аборигенів, поживши з ними і як вони, і відчувши гіркоту розчарування нездійснених надій, настає момент, коли ти розумієш, що це товариство ти не переробиш під свої стандарти, а сам стає таким же, як вони, не хочеш. Ось саме це і є парадокс культурної адаптації. І ти не знаєш, що робити. І так зле, і так не прийнятно. Коли входиш в сім'ю місцевих жителів, знайомишся, живеш, дружиш – ти їх не розумієш, вони не розуміють тебе. Ви живете разом, але вони живуть у своєму світі, а ти в своєму. Через деякий час ця невідповідність тисне на тебе. Багато хто намагається побудувати свою маленьку культуру своєї країни в цьому суспільстві, прищеплюючи свою культуру, звичаї, систему цінностей своїм новим друзям, знайомим і місцевим братам і

сестрам в церкві. Багато навпаки намагаються стати такими ж як місцеві жителі з їх звичаями, звичками та ідеями. І більшості ні тих, ні інших не вдається це до кінця і тоді у місіонера виникає питання: «своєю справою я займаюся, може я помилився, коли почув заклик Божий, потрібно їхати додому?» І на цьому етапі, якщо немає моральної та духовної підтримки для християнина, то, найчастіше, він кидає цю справу, розвертається і їде додому, повний розчаруванням і претензіями до місцевого населення. Він думає, що не вибрав правильну країну. Потрібно їхати в інше місто або іншу країну і там, нарешті, можна розвернутися і всім довести, що ти чогось вартий. І людина змінює країну за країною, місто за містом, церква церквою, а проблеми скрізь по своїй суті, одні й ті ж – в серці своєму.

Четверта група місіонерів – це бізнес-місіонери.

Вони думають, що поїхавши на місію, поправлять свої матеріальні справи. Спостерігаючи за західними місіонерами в Україні, середньостатистичний християнин бачить як вони живуть, на яких машинах їздять, що вони їдять і у що одягаються. Складається якийсь образ фінансового забезпечення місіонера. І ось шанс, є можливість поїхати на місію цьому середньостатистичному місіонеру. «Не важливо в яку країну і на який період. Головне поїхати. І коли, нарешті, я потраплю на місію, тоді і відкриється ріг достатку і посиплються зелені

папірці цілими пачками. Я зможу купити собі таку ж машину, жити в такому ж будинку або квартирі, є таку ж смачну їжу і одягатися не те, на що грошей вистачає, а у що захочу. Ось це життя. Так, звичайно, потрібно буде проповідувати аборигенам, проводити уроки недільної школи,

роздавати Євангелія і, може бути, піддавати своє життя ризику в ісламській країні. Але... Я можу не працювати, взагалі не

працювати на роботі. І жити відмінно, просто відмінно.» – такі думки бізнес-місіонера. Приїхавши на місію, дочекавши тиждень-два, а може, місяць-два, а то і рік-два, такий місіонер чекає відкриття небесних ласк у вигляді фінансового дощу, але його немає...Немає дощу! Фінансового! І він думає: «головне, познайомитися з потрібним американцем або європейцем, завести контакти в правильній місії, щоб за мене дізналися, почули, побачили і ось тоді-а-а-а. Ух, не життя, а казка піде!» Проходить час. Впізнаються американці, цікавляться місією, друкуються в інтернет виданнях та в друкованих газетах та журналах, що є місіонер в такій-то країні. Це все добре, супер. Але дощу немає, фінансового дощу НЕМАЄ! «Як так? Значить я неправильно листа пишу, не так щось говорю, не у тих прошу і тим не натякаю. Потрібно більше контактів, більше зв'язків, більше листів.» Листи пишуться щотижня, список тих, хто отримує твої листи перевалив за кілька тисяч, а все так само сухо. Ні, є, звичайно, якась допомога, якісь пожертви, але це не те, на що розраховував такий місіонер. Цих грошей не те що на будинок не вистачить, навіть машину не купиш. Проходить час. Нічого не змінюється. «Все! Гра не варта свічок. Навіщо я буду піддавати себе небезпеці, проходити всі ці труднощі, мучити себе і свою сім'ю за ці копійки. З таким успіхом, простіше повернутися додому, влаштуватися на нормальну роботу. Там хоч стабільність є якась. Загалом, не вигоріла ця справа, я повертаюся додому. З мене досить.» І навіть якщо таким людям буде підтримка – її буде мало. Будуть пожертви з церков – це взагалі не гроші. Буде відрахування від місій – вони повинні це робити, я ж місіонер. Але... це все не ті гроші, на які він розраховував. Грошей і часу, як відомо, ніколи не вистачає. Рано чи пізно настає момент розчарування рівнем підтримки, втома від іншої культури, озлоблення від неминучості культурної адаптації, а все заради чого? Заради цих копійок. «Ні-і-і-і! Все. Їду додому.»

І ось п'ята група християн, це дійсно, які їдуть на місію, щоб послужити Богові. Де Він хоче і як Він хоче. Не боячись труднощів і поневірянь. Не переживаючи про власний рейтинг або забезпечення себе красивим життям. Це люди, які готові

віддати Богу все своє. Саме ці люди залишаються служити Йому навіть тоді, коли дуже важко і просто немає вже сил. Ти знаєш, що ти приїхав не за славою і почеснями «супермісіонера», не за грошима чи бажанням «красивого життя», а не з егоїстичних спонукань або тому що вдома «робити нічого». Ти приїхав служити Богу. Як Він хоче і де Він хоче. Цим сказано все! Хтось сказав, що «місіонер повинен завжди бути готовий до трьох речей: молитися, проповідувати і померти за Ім'я Господа». Я б додав, що місіонер завжди ще має бути готовий допомагати ближньому і не скаржитися на долю.

І у висновку я хочу сказати, що служіння місіонера, не дивлячись ні на що, це благословенне служіння. Якщо вас Бог закликає послужити Йому в іншій країні, не лякайтеся. Якщо дійсно це покликання від Бога, ВІН дасть завжди своєчасно будь-яку допомогу. І, раз спробувавши місіонерську працю, ви вже не станете байдужим до цього служіння. Це життя, місіонерське життя, на порядок відрізняється від життя середньостатистичного “заднескамеечного” християнина в звичайній церкві. Це життя повне труднощів, небезпек і переживань, але воно рясніє Божими благословіннями, Божою присутністю і Божим керівництвом. Коли ти ясно бачиш і відчуваєш Божу руку у твоєму житті. Коли ти не відчуваєш себе не потрібним, не важливим, не суттєвим для Бога, для Христа. Ти розумієш, що ти соработник з Христом, трудівник на ниві Божій.

І одне хочу ще раз підкреслити, що найважливіше необхідна умова – заклик від Бога і тісні відносини з Ним, тому що без

Нього не можна робити нічого!

Нехай Бог благословить вас, щоб ви знайшли себе в Ньому.